

Dikameuie en Marinusoom

Toen Dikameuie op 17 juni 1911 ging trouwen met Mannesoom van Bouwhuis, bracht dat voor ons kinderen een hele verandering mee, want ze was altijd, toen ze nog bij ons thuis was, als een moeder voor ons geweest. Omdat ik toen nog zo'n jaar of vijf was, kan ik mij dit nog voorstellen, hoe ze ons hielp bij alles, en ook hoe ze wel eens hielp bij het dorsen met de stok.

Ik weet nog net dat Mannesoom bij ons thuis op bezoek kwam. Ook een keer op een zondagmiddag bij winterdag. Hij zei, dat hij in de Reuskesmars over het ijs had gefietst. Dat ging best, maar wel met slappe banden.

Van de trouwdag van Dikameuie kan ik mij heel weinig voorstellen, daar was ik nog te jong voor. Ook niet van de bruiloft. Wel herinner ik mij nog dat we later naar de kindervisite gingen, en dat ze zulke lekkere oranjeperen hadden, en dat onze Hendrik een oude harmonika van Mannesoom kreeg. Toen Dikameuie en Mansoom trouwden, gingen ze bij Dieksoom en Mietemeuie inwonen in een toen nieuw huis. Het oude huis stond dicht bij de Klaphekke. Vroeger hoorde dit huis toe aan Oosterhuis (Vosman). De dochter die het geërfd heeft en trouwde bij het Schuilenburg (Wiltink) heeft dit later aan Bouwhuis verkocht. Voor deze woonde er Smorries, die is op de Lukershoek gaan wonen.

Mannesoom ging als jongen veel samen met Marinusoom kievitseier zoeken, en dan had Grootvader gezegd: "De jongs goat wier vuur de kieftensleppe." Ze hebben er samen heel wat afgesjouwd.

Bij Bouwhuis hebben ze ook nog melk e vaard (melkrijden) naar de fabriek. Ze waren wel druk. Dikameuie moest ook flink mee aanpakken, want Dieksoom was nog al op het wark, zoals men dat noemt. Bouwhuis en Klaphekke gingen vroeger altijd naar de molen. Ze hadden nogal had gevoerd zoals men dat zegt, en dan werden ze de wortelboeren uit Espelo genoemd, maar ze zijn er goed mee vooruit geboerd. Toen Dikameuie, zoals wij vroeger Tante Dika altijd noemden (dit was overal zo), ging trouwen, kwam een nichtje van ons Dika en Oom Berend, bij ons om Moeder en Grootmoeder te helpen. Ze hielp ook al spoedig met melken, wat ze natuurlijk eerst moest leren. Dat ging haar ook als ons allemaal: "eerst is det wat nie(uw) is." Wij vonden het melken eerst ook fijn, maar als je het eenmaal kunt, zie je het liever door een ander doen.

Dika was toen pas van school en speelde nog graag met ons, op de wip met een oude melkbus, op de holtpoer (hakblok) of in de ruile (schommel). Het ging haar nooit te hard of te hoog. Ik zie het nog voor me in het hufke, onder de appelboom. Ze speelde een keer voor Sinterklaas, waar wij toen nog graag in geloofden. Die vroeg hoe oud ik was en wanneer ik naar school moest, en dat ik zei, zoals ze altijd gezegd hadden, met Pasen.

Toen in het droge jaar 1911 Marinusoom een nieuw huis bouwde, gingen Marinusoom en Mariekemeuie in Mei trouwen. Ze gingen wonen op de tweeakker, zoals we dat kampje noemden, dat bestond uit twee akkers omringd door een heg. Holterbroeks Hendrik Janoom moest met de brudswage Mariekemeuie halen. Een paar burens haalden de brudskoe, en andere burens maakten de boage (ereboog). Ze versierden de keuken en de deel met reuskes en ander groen. Ze maakten gezit (zitplaatsen) en tafels op de keuken en de deel.

Ik weet nog dat mijn neefje, Holterbroeks Anton, en ik over die banken liepen, wat zo mooi ging, en dat de burens ons daarvan verdreven. En ik weet nog dat alles zo mooi nieuw was, allemaal nieuwe planken voor de varkenshokken, en nieuwe stalreppels. De brudskoe stond op stal met reuskens aan

de horens. Toen het bruidspaar arriveerde, gingen buurvrouwen met een paar stoelen naar de versierde kleeuwagen. Hier moest het bruidspaar opstappen uit de hoge kleeuwagen, om zo op de begane grond te komen. De buurvrouwen hadden tevoren het bed al opgemaakt, en er volgens de gewoonte wat ingestopt, meestal onder het onderlaken. Het bruidspaar werd hier graag mee geplaagd. Al gauw kwamen de bruiloftsgasten opdagen. De meesten te voet, enkelen met de kleeuwagen. De burenhulpers dan het paard uitspannen en op stal zetten. De gasten werden buiten eerst verwelkomd door de brulftengeneugers, elk met een reusken aan de pet. De mannen kregen een glaasje jenever en rood voor de vrouwen. De brulftenneugers (Keizers Marinus en Moatmans Jan Willem) waren ongeveer een week daarvoor al een paar dagen op stap geweest om de leu uut te neugen vuur de brulfte.

Als de gasten binnenkwamen, werden ze eerst door de buurvrouwen onthaald op koffie met stoete en krintenwegge, en dan ging men even op de bene. De mansleu om even op het land te kijken en de koeien en varkens te zien. De vrouwleu moesten dan even het huis doorlopen en het beddegood zien (het dikke veren bed). Vooral ook om even in het kabinet te kijken om de uitzet van de bruid bewonderen. En zo toverdand kwamen de glaasjes op tafel. De brulftenneugers moesten zorgen dat de glaasjes gevuld bleven. Daar waren ze de hele avond druk mee. Dan zong men weleens: "De brulftenneugers kunt neet meer, hi ha ho, zie zit te sloopen bie de heerd, hi, ha, ho." De mansleu dronken allemaal kloare jenever, en de vrouwleu, zeut of half um half, andere dranken bestonden hier nog niet.

En dan begon het hossen en springen en zingen en drinken. Er kreeg er weleens een glaasje teveel. Dat was ook het geval met een knecht van Holterbroek. Hij moest door de andere burenhulpers naar huis gebracht worden. Geloof maar, er werden er heel wat soldaat e maakt. Vader heeft vaak verteld dat een andere knecht van Holterbroek de mensen achter zich in het raam zag spiegelen en zei: "le hoeft oons neet te belusteren."

Ik weet nog dat wij en de grote jongens buiten liepen en meikevers vingen. We lieten die door het opgeschoven raam de vrouwen die daarvoor zaten op de muts kruipen.

Marinusoom heeft de eerste jaren van zijn trouwen niet veel geluk gehad, want reeds na een jaar of vijf, zes is Mariekemeuie gestorven aan de tering (t.b.c.), drie kleine kinderen achterlatend. Daarna is er Tante Hanna gekomen als huishoudster. Toen het oudste zoontje ruim vijf jaar was is die ook gestorven. Het jongste meisje Dikie, is toen ze ongeveer een half jaar oud was, naar Keizers gegaan, waar Aaltjemeuie de verzorging op zich heeft genomen.

Zo kan men zien dat men in korte tijd vreselijke tegenslagen kan krijgen, maar Marinusoom heeft zich hierin wonderwel kunnen schikken.

Geduld groeit in de hoven,

der aardse wijsheid niet,

het is een kracht van boven,

onmisbaar in verdriet.

Toen Hendrik gestorven was, ik meen in Januari 1918, wilde Grootmoeder graag dat ik naar Marinusoom ging. Ik ben daar een paar jaar als klein knechtje gebleven. Ik weet nog dat ik maar wat blij was met de vijftwintig gulden die ik in het eerste jaar verdiende, en het tweede jaar veertig gulden. Men was er net zo blij mee, als nu met honderd maal hetzelfde bedrag.